

борите за Велико народно събрание през 1946 година. Повторно арестуван и съден през 1948 година. Освободен от Сливенския затвор в края на 1950 година. Умира на 1 февруари 1954 г. от трети пореден инфаркт. Роден на 20 февруари 1880 г. в с. Ъглен, Луковитско¹.

Вече свикнахме така, в обратен ред, да започваме биографиите на някои български политици и интелектуалци. Не за да им придаваме героична или мъченическа тежест (те тежат достатъчно с позициите и творчеството си), а поради вътрешната ни потребност да се освободим от напрежението на нелекия им живот и се опитаем да погледнем на тях безпристрастно, да потърсим реалното им място в българския обществен и културен процес. Доколкото това изобщо е възможно при съществуващата историческа и житейска наша обремененост...

Днес малцина са познавачите и ценителите на поета Трифон Кунев (издал три книги със символистична лирика – „Песни“, „Хризантеми“ и „Зарници“, написани в стила на българския фолклор)². Не са много вероятно и прочелите двата му ранни сборника с хумористични разкази – „Конско евангелие за народняците“ и „Весели злополучия“³.

Затова пък почти няма съвременник на първите години сред девети септември 1944 г., който да не си спомня „Ситни-дребни... като камилчета“.

Социалнопсихологически погледнат, фактът е напълно обясним.

Заглавие на рубриката, помествана на първа страница на опозиционното „Народно земеделско знаме“ (печатен орган на БЗНС „Никола Петков“), придобива звученето на остър политически виц, под него се публикуват фейлетони, които ден след ден изразяват несъгласие с властта, които ден след ден противодействат и дават различно от опозиционното тълкуване на събития, тенденции и явления в обществения живот през годините 1945-1946.

Ден след ден фейлетоните на Трифон Кунев протестират срещу отнемането на свободата – на словото, на личността,